

DRD

Tin

Chương trình khuyết tật và phát triển
Khoa xã hội học Trường đại học mở

Bạn có muốn... nắm tay?

Học sinh trường khiếm thính Hy vọng 1
(Mừng Sinh Nhật Bác : 19-05)

Lời chào từ nhóm tin DRD !!!

Các bạn có đồng ý với chúng mình rằng tất cả mọi người đều mong muốn được tham dự trọn vẹn vào mọi hoạt động của xã hội mà không phải bắt đầu bằng sự phân biệt và thương hại! Trái tim mách bảo chúng mình rằng sự thương hại không đem lại một giá trị nào. Chính sự tôn trọng và việc tạo những cơ hội cho tất cả mọi người được tham gia bình đẳng vào mọi hoạt động xã hội mới đem lại sự phát triển. Bắt đầu bằng những việc rất nhỏ, quan sát và hành động .

Chúng ta cùng nắm chặt tay nhau nhé !

Nhóm tin DRD rất mong nhận được những sáng kiến hoặc bài viết từ các bạn.

Ban biên tập

19/05/2006

Trời ơi...kỳ quan! 2

Ô kìa ai kìa? 3

Ngõ ngàng chưa? 4

Quán vỉa hè.còm 5

Quyền của teen 6
Sức khoẻ teen

Aloha 7

Cổ tích Teen 8

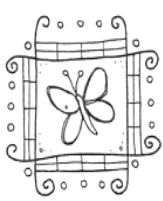
1

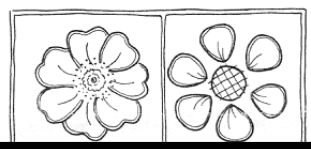
Mỗi bộ phận trên cơ thể chúng ta là một kỳ quan - một viên ngọc quý mà chúng ta may mắn được sở hữu. Hãy luôn trân trọng và giữ gìn những báu vật quý giá mà bạn đang có nhé...

Bạn tôi, Ngọc Nguyên được mọi người gọi là cô bé có nhiều tài lẻ vì cô bé vừa hát hay, đàn giỏi, và lại còn là một “trùm” vi tính. Một lần, cô bé đã tâm sự với tôi: “Nếu không nhờ đôi bàn tay này thì có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ làm được những điều như vậy. Đôi bàn tay quý giá biết chừng nào...”.

Bạn thấy đó, nếu xem đôi mắt là cửa sổ tâm hồn thì đôi bàn tay có lẽ nên được ví như một chiếc chìa khoá của mọi cảm xúc. Khi cần phát biểu một ý kiến, tay chúng ta thường múa theo những nhịp cảm xúc. Khi yêu thương, tay chúng ta sẽ mở rộng để nắm chặt một người bạn hoặc ôm một ai đó vào lòng. Bạn có thấy rằng mỗi hành động, mỗi cảm xúc của bạn đều được đôi tay biểu lộ như ý bạn muốn không? Đôi tay như một chiếc cầu nối và đằng sau sự thành công của mỗi con người luôn có bóng dáng của nó.

Minh Phương

**NGÔN NGỮ
CỦA
NHỮNG
NGÓN TAY**

hình ảnh từ trang:
www.apocalypsefoundation.co.za

ALPHABETICAL DEAF SIGN LANGUAGE

DO NOT LAUGH AT US.
LAUGH WITH US.
DO NOT TALK ABOUT US.
TALK WITH US.
DO NOT REJECT US.
JOIN THE DEAF.

"I LOVE YOU"

19/05/200

Ô kìa ai kia !!!

Ước mơ GIẢN DỊ

Chị Hoàng thổ lộ: “Chị rất thoải mái khi sống, học tập và sinh hoạt trong tập thể lớp 12A6. Các bạn chị không để ý tới đôi chân tật nguyên, nói chuyện, giúp đỡ chị thật chân thành ngày qua ngày”.

Được hỏi chị có lời khuyên gì cho người khuyết tật (NKT) và các bạn teen làm được gì để giúp đỡ họ, chị hồn nhiên: “Teen hiện nay, cỡ khoảng tuổi chị hay nhỏ hơn cũng thế, các bạn có thể giúp đỡ NKT ở một mức độ có thể, như bạn chị hiện giờ chẳng hạn. Đừng nên nhìn NKT với một đôi mắt thương hại.

Tất cả mọi người đều cần được khuyến khích làm việc và phát triển khả năng, không phân biệt NKT hay là không KT. Các bạn không may bị KT hãy cứ sinh

Tui xuất hiện trước cửa lớp chị. Chị vẫn đang riu rít trò chuyện với bạn bè, rất tự nhiên, thoải mái. Tui có cảm giác không có một khoảng cách nào, một vật cản nào có thể ngăn được chị đến với thế giới học trò bình thường như bao người khác.

Chị tên Huỳnh Kim Hoàng, “sinh viên” lớp 12A6, trường THPT chuyên Trần Đại Nghĩa. Lớp tui và lớp chị cách nhau một tầng lầu, tui leo lên mỗi rã hai chân. Chị rất tinh ý, chị kéo một cái ghế trống bên cạnh mời tui ngồi.

(^ _ ^)

Đôi nạng của chị gác cạnh tường kế chỗ chị ngồi. Cái hời mà tui chưa làm quen với chị, vài lần tui thấy chị chống nạng đi trên sân. Hai chân chị có hai cái khung nẹp bằng kim loại. Chị bảo, lúc sinh ra, chân chị đã bị tật rồi. Đi lại khó khăn, lớp chị nằm trên lầu 3,

Chị Hoàng sống trong tập thể lớp chuyên Toán (giống tui ghê) mà ba năm cấp 3 liền, danh hiệu HS Giỏi đeo chị miết. Chị cùng với đôi tay và nghị lực vượt qua hoàn cảnh của đôi chân để vươn lên một thành tích như thế thật đáng nể. Kỳ “Vượt vũ môn” sắp tới, chị Kim Hoàng của chúng ta dự định sẽ thi vào trường Đại Học Y được để trở thành một dược sĩ. Nào, chúng ta cùng chúc chị cố gắng đạt được ước mơ của mình nhé !!!!!!!

G.N

19/05/200

Xe lăn leo cầu thang

🌍 Một hệ thống xe lăn đa năng của iBOTr

Không giống bất cứ hệ thống xe lăn nào, sự kết hợp của các phương tiện hiện đại, giúp cho loại xe lăn mới này thực hiện được rất nhiều việc :

- Leo lên hoặc xuống cầu thang
- Nâng bạn lên cao để nhìn thẳng vào mắt người đối diện hoặc hạ thấp để làm việc trên bàn
- Di chuyển trên một địa hình không phẳng,
- Thì thầm vào tai người khác (^o^)

Đương nhiên, loại xe lăn này cũng đòi hỏi một số yêu cầu, bạn và những đồ vật trên xe phải nặng từ 34 đến 115kg, phải điều khiển được xe thông qua hệ thống nút bấm và cần điều khiển, và một số yêu cầu khác

Và bạn cũng sẽ phải trải qua một khóa học điều khiển xe tốt mới có thể sở hữu chiếc xe

🌍 Và chiếc xe made in Vietnam

Chiếc xe do anh Võ Đình Minh (49 tuổi) sáng chế sau 4 năm mày mò nghiên cứu

Chiếc xe nặng 50 kg, có thể mang được một người nặng 30-40 kg lên một cầu thang dốc 30 độ, Hiện anh Minh đang hoàn tất các thủ tục cần thiết để đăng ký bản quyền sáng chế và phổ biến rộng rãi loại xe lăn đa năng này. Được biết, đây là loại xe lăn đầu tiên xuất hiện tại Việt Nam.

Anh Minh cũng là người đã chế tạo hộp số lùi, gắn vào xe máy dành cho người khuyết tật

(Nguồn dẫn : bào Thanh Niên / ảnh bìa : Ninh Phuù – Tây Nguyên)

🌍 So sánh

Loại xe của Việt Nam có công năng ít hơn, “trọng tải” kém hơn, nhưng lại đơn giản, dễ sử dụng, nhẹ (50kg so với 131kg) và giá thành chắc chắn là... rẻ hơn nhiều

Đặc biệt hơn, loại xe của Việt Nam lại do chính tay một người khuyết tật chế

Lá đồ tổng hợp

☀️ Thông tin nhỏ:

Bạn Phạm Viên An, học sinh lớp 11 trường Phạm Văn Đồng đã chế tạo một bàn tay cầm dũa cho người bạn khuyết tật học cùng lớp với mình, giúp bạn có thể tự gấp thức ăn và lấy các vật dụng như ý muốn. Thật độc đáo phải không các bạn. Vậy tại sao chúng ta không cùng động não và nghĩ ra một sáng kiến nào đó dành cho người khuyết tật. Chỉ cần 1 ý tưởng nhỏ thôi cũng rất có ý nghĩa. Chắc chắn một ngày nào đó sẽ có những người giúp bạn biến ý tưởng của mình thành hiện thực. Hãy gửi những ý tưởng của bạn cho chúng tôi. Chúng ta hãy cùng nắm tay lại nào!

"Lặng"

TIẾNG NÓI CỦA SỰ IM LẶNG

Những người lớn tuổi thường đến "Lặng" vào buổi sáng sớm, thường thức những tách trà ấm nồng. Những người trẻ tất tả với cà vạt, laptop, sách vở cũng đến đây, tìm lại cho mình những phút giây thanh thản sau một ngày làm việc. Những học sinh như tôi, cùng nhiều người khác nữa cũng tìm đến, như câu slogan của quán, là để cùng mọi người lắng nghe đời mình.

Một lần đến với "Lặng!", bạn sẽ rất ấn tượng với những bức ảnh treo tường của những người bạn khuyết tật. Và cả những người phục vụ ở đây nữa, tuy không thể nói tiếng nói đời mình, nhưng họ đã nói kết nhiều tâm hồn, nhiều cảnh đời đến với "Lặng!". Giữa không gian yên tĩnh, với những bộ bàn ghế mây tre, những đồ gốm sứ Bát Tràng trang trí, những bức ảnh sinh động, và tiếng nhạc hoà tấu êm dịu, ta tìm lại tình yêu cuộc sống, tìm lại vẻ đẹp nơi nụ cười, ánh mắt, thích thú học những động tác tay giành cho người khiếm thính, và gần nhau hơn trong tình người dung dị.

"Lặng!" ra đời vào dịp giáng sinh năm ngoái, do một nhóm bạn 3 người thành lập. Họ đều là những người khiếm thính. Quán nhỏ ra đời, là nơi đón nhận những người trẻ không may mắn nhưng luôn khát khao sống và đóng góp cho xã hội. Quán có nhiều sách để ta đọc, ngắm nghía và có "sự im lặng" quý giá khi ta cần một nơi chốn nhỏ cho riêng mình giữa thế giới ồn ào bên ngoài kia.

Bạn có thể đến với "Lặng!" cùng bạn bè, thường thức những thức uống rất tuyệt, cùng nhau chỉ chỗ gọi thức uống, cùng lặng nghe bản nhạc đời, và tìm thấy những đồng điệu cảm xúc. Ngay cả khi chỉ có một mình, khi đơn độc, mệt mỏi, hay hạnh phúc trọn vẹn, hãy đến với "Lặng!", nơi bạn có thể tìm thấy thật nhiều điều, có thể thưởng thức trà hoa, món trà đặc biệt của quán (khi rót nước vào tách, xác trà sẽ xoay theo dạng hoa), ấm lòng với những người trẻ tuổi hai mươi học cách yêu thương hơn, trân trọng hơn những phút "LẶNG!" trong sóng gió cuộc đời.

Mai Liên

Hãy giữ cho mình những phút giây tĩnh lặng để nuôi dưỡng những ước mơ, để lắng nghe cuộc sống này thật tươi đẹp.

QUYỀN CỦA TEEN

“Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do, và quyền mưu cầu hạnh phúc.”

(Trích Tuyên ngôn độc lập nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa do Chủ tịch Hồ Chí Minh ngày 2-9-1945. Chủ tịch trích dẫn lời nói bất hủ ấy trong bản tuyên ngôn Độc lập năm 1776 của Hoa Kỳ)

Mọi người đều có quyền tự do tham gia vào đời sống văn hóa của cộng đồng, thưởng thức nghệ thuật và được chia sẻ những tiến bộ khoa học cũng như những lợi ích của tiến bộ khoa học.

Mọi người có quyền được bảo vệ các quyền lợi vật chất và tinh thần có từ bất kỳ sáng tạo khoa học, văn học hay nghệ thuật nào của chính mình..

Nguồn dẫn: Tuyên ngôn thế giới về quyền con người do Đại Hội đồng Liên hợp quốc thông qua ngày 10-12-1948 theo nghị quyết số 217A (III); Công ước của Liên hợp quốc về quyền trẻ em, nhà xuất bản chính trị quốc gia 2002)

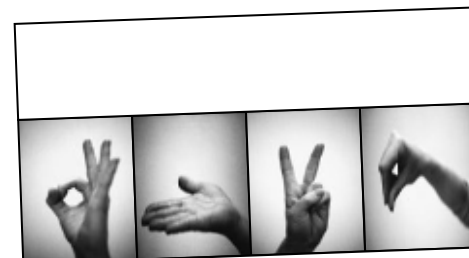

SỨC KHỎE TEEN

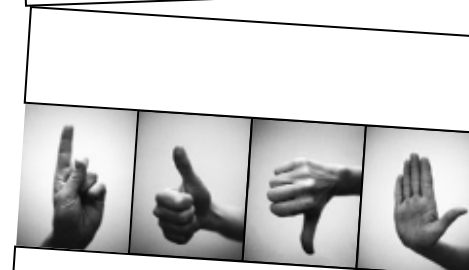
Teen ...hãy cẩn thận với cái cột sống của mình:

Sáng 15-4 vào lúc 9 giờ Nhạc Bác Sĩ đã đến trường Đại Học Y Dược tại hội trường để dự buổi tọa đàm về bệnh vẹo cột sống. Chủ trì buổi tọa đàm là BS Đỗ Phước Hùng (BS Hùng đang công tác tại ĐHYD và BV Chợ Rẫy khoa chấn thương). Trong các bệnh về vẹo cột sống có bệnh vẹo cột sống vô căn ở học đường là làm Nhạc quan tâm nhất...

Mời bạn xem bài viết tiếp theo ở trang 7

Việt_Quốc01

Nhạc Bác Sĩ

19/05/2006

“Teen ...hãy cẩn thận...”(tt trang 6)

...vì nó không rõ nguyên nhân, phát triển mạnh ở nữ hơn ở nam (trong giai đoạn trưởng thành) và không thể chữa lành hoàn toàn được. Sau đây là cách các bạn có thể tự chẩn đoán: **Đứng hai chân áp sát nhau, gối thẳng rồi gập người về trước 90 độ, cánh tay buông thẳng hai bên, lòng bàn tay hướng vào nhau. Người khám đứng quan sát trước đầu bệnh nhân để so sánh hai vòm vai có cân đối không. Nếu thấy một vòm nhô cao hoặc không đối xứng cả hai bên thì các bạn nên đến bệnh viện để khám và được chữa trị kịp thời (Tương tự như thế, kiểm tra với vòm thắt lưng)**

Cách phòng chống tốt nhất là nên thường xuyên tập thể dục, khi ngồi nên thẳng lưng và không nên ngồi quá lâu. Thỉnh thoảng nên đứng dậy để vận động.

Nhóc Bác Sĩ.

Tối hôm qua, tôi thức thật khuya, khóc vì ám ức. Tại sao tôi đã cố gắng học bài thật kỹ mà vẫn luôn bị điểm kém. Sáng, mệt mỏi, uể oải. Bài kiểm tra công nghiệp đang chờ sẵn ngay tiết đầu tiên. Thật căng thẳng. Mẹ mắng tôi vì cái tội ăn uống lè mè. Tôi cũng chả còn tâm trạng mà để ý đến điều đó.

Ngồi trên xe bố, tôi cố gắng “gạo” cho xong cái động cơ cầu, hệ thống lòng vòng, động cơ ròi rầm. Sao tôi khổ thế này!

Chợt xe bố tôi chạy ngang qua một ngôi trường, một ngôi trường yên tĩnh và lặng lẽ hơn nhiều so với cái huyên náo xô bồ ngoài đường phố: trường mù Nguyễn Đình Chiểu. Bất giác, tôi thấy trong lòng nao nao... Bài kiểm tra sáng nay bỗng đứng trở nên không còn nghĩa lý gì nữa. Tôi nghĩ lại, mình đã thật may mắn. Những bạn nhỏ kia, không được thấy chút ánh sáng, sắc màu tươi đẹp của cuộc sống, chút tươi vui và rục rờ khi nắng ban

mai về trên thành phố...

Con người ta khi gặp khó khăn, bất hạnh thường xích lại gần nhau hơn. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên được hình ảnh ấy... Hai bạn nữ nắm tay nhau đi trên hè phố. Chiếc gậy đi trước lọc cọc, dẫn đường, người bạn ở sau giơ tay lên để xe chú ý. Giữa cái chốn phồn hoa đua chen ấy, cái nắm tay của hai người bạn sao mà ấm áp tình người. Có lẽ suốt cuộc đời này, các bạn sẽ chẳng bao giờ được thấy mặt nhau, các bạn chỉ được biết đến nhau qua giọng nói và những hơi thở. Nhưng tình cảm ấy sao mà giản dị, chân thành biết bao!

Gửi người bạn tôi không quen ấy,

“Tôi có thể thấy trăm ngàn khó khăn mà các bạn phải vượt qua, tôi có thể thấu hiểu nỗi buồn nơi tận sâu trái tim của các bạn. Tôi có thể nhận ra, dù bạn cũng sợ hãi như bạn vẫn cố che chở cho người bạn đang đi cạnh mình, vẫn mỉm cười khi một ngày mới bắt đầu. Dẫu bạn không nhìn thấy ánh sáng của ngày mới, màu xanh của cỏ cây, đàn chim tung tăng bay lượn trên màu trời. Nhưng tôi tin rằng, sâu trong trái tim bạn, luôn có vô số những tia sáng mãnh liệt của niềm tin cuộc sống, có một màu xanh biêng biếc đầy hy vọng của tin yêu, phải không bạn nhỏ của tôi?

Bạn làm tôi xấu hổ quá chừng. Tôi xấu hổ thay cho những người sáng mắt như tôi. Không ít người, sáng mắt mà mù loà tâm hồn. Tôi may mắn quá. Tạo hóa đã cho tôi nhiều quá. Vậy mà tôi luôn than vãn, càu nhàu. Mặc cười quá ha bạn!

À, mà bạn ơi, không phải ai cũng thế đâu. Bạn còn nhớ mấy anh chị “mùa hè xanh” dạy bạn học hát không, bài “nói vòng tay lớn” đó. Bạn còn nhớ ông lão bán vé số già lượm giùm bạn cái gậy không? Ông thương bạn lắm đó.

Còn mình nữa? Mình đã hiểu rồi, bạn ơi. Trái tim tuy nhỏ bé nhưng vẫn luôn đủ để chứa đầy yêu thương. Mình sẽ thay đổi, thay đổi bản thân – suy nghĩ và hành động. Không quá trễ để thực hiện nó, phải không?

Mình sẽ không nghĩ vãn vơ nữa, mình sẽ cố gắng làm bài kiểm tra công nghiệp thật tốt và ngay chiều nay, mình sẽ ghé qua chỗ mấy bạn tập hát để tập hát chung nha, chịu không nè?”

Phạm Thị Thuỳ Ngân, 11 Anh, PTNK

**THƯ GỬI BẠN, NGƯỜI
BẠN KHÔNG QUEN BIẾT
CỦA TÔI**

CỒ TÍCH TEEN

Khởi hành với Buýt...

9h30' sáng 2/5/2006, nhóm “Đi thực tế” phân công nhau: Một bạn đóng vai người khuyết tật làm mỗi một công việc là...ngồi xe lăn, hai bạn khác thì giữ nhiệm vụ giúp bạn KT đẩy xe, bạn còn lại chịu trách nhiệm chụp ảnh (mà không để lộ ra mình là thợ chụp ảnh!) dự định **đón chuyến xe số 13**, đi qua lộ trình Chợ Bến Thành-Ngã Tư Bảy Hiền, quận Tân Bình...(ảnh 1, 2)

Leo lên... (ảnh 1)

Chờ xe...(ảnh 2) - Trạm chờ xe buýt trên đường Cách Mạng Tháng Tám, quận 3.

Thấy nhóm “xe lăn” chúng tôi, vài ba người khách cũng đang đứng chờ xe có vẻ ái ngại giùm (Sẽ không ai chịu đón đâu!?) Biết vậy nhưng cả nhóm vẫn cứ hy vọng...

10 phút sau đã có một chiếc buýt đầu tiên trở tới đón sạch sẽ những vị khách nhanh chân, nhưng lại...cố tình để rớt lại nhóm teen tội nghiệp (Làm người khuyết tật bất tiện thật đấy!).

15 phút sau...lại một chiếc buýt nữa và hết như lần trước, xe chỉ hào hứng đón những vị khách chạy nhanh hơn gió. Lại bị bỏ rơi lần thứ hai! (Người bạn ngồi xe lăn lúc này không cần phải có đóng vai buồn, mà...tuyệt nhiên thật sự. Ngồi thường, hai chân bạn chạy nhảy như sóc giờ đây phải “giả liệt”, bạn hỏi mọi người mà như tự trả lời: “Liệu có ai sẵn lòng đón cái của nợ này không hả mấy bò?”)

...Cho đến chiếc buýt tiếp theo, thật không ngờ lần này chiếc xe lịch sự dừng hẳn lại (ảnh 3), một anh tiếp viên trẻ măng nhảy xuống nhiệt tình phụ chúng tôi đưa chiếc xe lăn cùng người bạn nặng gần 50kg (Chưa kể xe lăn) lên. Tay thợ chụp ảnh sau này cứ tiếc là không có cách chi chụp cái gương

mặt từ tiêu ngưu chuyển sang...sợ hãi của người bạn “liệt chân” (Đề vào được trong xe, chiếc xe lăn phải vượt qua độ cao từ mặt đất lên sàn xe khoảng 8 tấc. Eo ôi...lần đầu tiên ngồi chòng chành trên chiếc xe lăn không phải của mình, phụ thuộc hoàn toàn vào những bàn tay trợ giúp của người khác). Chưa hết, chiếc xe lăn không thể xoay trở trong lòng xe chật chội (Sao mà làm phiền mọi người quá vậy nè!)

Leo xe...(ảnh 3)

Trong lòng xe (ảnh 4)

Để chùng mắt đến 10 phút chiếc xe buýt mới lăn bánh, anh tiếp viên lo lắng tặc sau xe lăn...dòm

chùng cái bánh xe lăn chạm sát gờ tam cấp Cái xe lăn không có cách nào khác, trụ ở vị trí nguy hiểm như thế. (Xe mà thắng một cái, cái bánh xe lăn mà trật xuống cái bậc thang, không khuyết tật cũng...gãy cổ như chơi! Chẳng lẽ bắt đền anh tiếp viên đã làm hết sức mình!) (ảnh 4).

Không một lời ca thán từ anh tiếp viên, cả chị tiếp viên ân cần và chú lái xe hình như là chạy rất êm...(Dĩ nhiên những nhân viên trên xe buýt không thể nào phát hiện ra tay thợ chụp ảnh đã tranh thủ lúc mọi người lu xơ bu đã trốn một góc...bí mật quan sát).

...Theo như yêu cầu của chúng tôi, xe đỗ

Đáp đất...(ảnh 5)

lại Ngã Tư Bảy Hiền, chú lái xe kiên nhẫn cho xe đỗ sát mép đường chờ anh tiếp viên

nhảy xuống hăng hái cùng với hai nam hành khách tốt bụng khác - cả ba người đàn ông vát và chuyển chiếc xe lăn kèm người luôn qua cánh cửa hẹp xuống đến đất an toàn (ảnh 5). Đến lúc đó chiếc xe buýt mới chịu lăn bánh...Quên hết những mệt nhọc và lo lắng, chúng tôi luôn tiếc nhìn theo chiếc xe đã rời xa...Không thể nào nói hết những cảm giác trợn lặn: nhẹ nhõm, vui sướng (Chiếc xe lăn ôi...chuyến du lịch thật là cảm động phải không?).

...Và thật tuyệt, chẳng về (từ ngã tư Bảy Hiền - trở về trạm xuất phát), chúng tôi đã được chuyển xe đầu tiên đón lên ngay. Cũng bằng ấy công đoạn gian truân: Lên xe, ổn định trên xe, xuống xe...

Xe Lăn à...Nếu không có sự nhiệt tình giúp đỡ của các cô chú, anh chị lái xe và tiếp viên, cùng những hành khách hào hiệp thì khó lòng chúng ta đi đến nơi về đến chốn đúng không?.

Bài và ảnh:

Yêu, Mèo Lú Lắc, G.N, Bi Chao.

Gửi Bác Thanh.

Phó giám đốc SGTC TP.HCM (Bác Thanh vui lòng chuyển giúp nhóm teen chúng cháu lời cảm ơn này...)
Lời cảm ơn đến Đội ngũ lái xe và tiếp viên trên hai chuyến xe buýt mà chúng cháu may mắn được làm hành khách ngày 2/5/2006.

Cảm ơn nhiều thật là nhiều ...

những đôi tay... không chỉ giỏi nghề mà còn rất tử tế của các chú lái xe, của các anh chị tiếp viên đã hết lòng tận tụy phục vụ con người (Các anh chị không chỉ có mỗi một công việc xé vé “tê nhạt”)

Chúng tôi cũng nhớ đến bạn - Hai chiếc xe buýt màu xanh lá cây có biển số:

1. **53N 5257** Chiếc xe buýt thứ nhất...

2. **53N 4647** Chiếc xe buýt thứ hai...

Cuối cùng, nhân vật 50kg (Ngồi trên xe lăn) đã làm phiền mọi người ngày hôm đó rất mong mọi người bỏ qua cái tội đã...“giả vờ” có chân mà không chịu đi. ...Nhưng nhờ đó mà Teen đã biết thêm một hiện thực đẹp đẽ: “Trong xã hội chúng ta, sẽ không một ai (vì bất cứ lý do gì) phải bị bỏ rơi lại phía sau”.

Chúc bác Thanh nhiều sức khỏe.
Nhóm Tin cảm ơn bác Thanh.

Các bạn teen yêu thích nghề lái xe hay nghề tiếp viên xe buýt xin gửi thư đến (Nhóm Tin sẽ chuyển cho các cô chú)
35-37 Hồ Hảo Hớn, P.Cô Giang, Q.1
Email: tin.drđvietnam@yahoo.com

19/05/2006